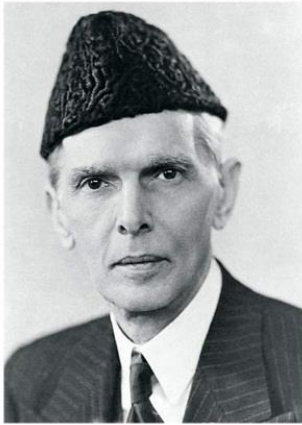

ใบความรู้ เรื่อง พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของภูมิภาคเอเชียใต้ยุคปัจจุบัน

๑. ความขัดแย้งระหว่างชาวฮินดูกับชาวมุสลิมอันนำไปสู่การแยกประเทศปากีสถาน

มุฮัมหมัด อาลี จินนาห์
ที่มา : <http://knowday.blogspot.com/2012/03/>

จากปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาวฮินดูกับชาวมุสลิมซึ่งเกิดขึ้นในช่วงที่อินเดียเรียกร่องเอกราช กล่าวคือ ชาวมุสลิมไม่ไว้วางใจชาวฮินดูซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศว่า ถ้าหากอินเดียเป็นเอกราชแล้ว ชาวมุสลิมจะไม่ได้รับ ความเป็นธรรมจากการปกครองของพรรคคองเกรสซึ่งเป็นแกนนำใน การเรียกร่องเอกราชและมีสมาชิกส่วนใหญ่เป็นชาวฮินดู ประกอบกับทัศนคติความเป็นภราดรภาพของชาวมุสลิมอันเนื่องมาจากคำสอนในพระคัมภีร์ จึงทำให้สันนิบาตมุสลิมพยายามเรียกร่องให้ชาวมุสลิมได้ปกครองตนเองในดินแดนที่มีคนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามหลังจากอินเดียได้รับเอกราช

ความขัดแย้งระหว่างชาวฮินดูกับชาวมุสลิมดังกล่าวทวีความรุนแรงขึ้นจนถึงขั้นเกิดการนองเลือด แม้จะมีความพยายามประนีประนอมจากหลายๆ ฝ่ายก็ตาม ก็ไม่ทำให้การรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอินเดียสามารถเกิด ขึ้นได้ หนทางที่ดีที่สุดจึงเป็นการแบ่งประเทศออกเป็นประเทศของชาวมุสลิมอีกประเทศหนึ่ง ในที่สุดเมื่ออังกฤษประกาศคืนเอกราชให้กับอินเดียในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ค.ศ.๑๙๔๗ ประเทศปากีสถาน จึงได้ถือกำเนิดขึ้นพร้อมกัน โดยมีผู้นำ คือ มุฮัมหมัด อาลี จินนาห์ โดยประเทศปากีสถานในช่วงแรกนี้มีดินแดน ๒ ส่วนคือ ปากีสถานตะวันตก (คือบริเวณประเทศปากีสถานในปัจจุบัน) และปากีสถานตะวันออก (คือบริเวณประเทศบังกลาเทศในปัจจุบัน) การแบ่งประเทศดังกล่าวนี้ส่งผลให้เกิดการย้ายถิ่นฐานของประชากรชาวฮินดูและชาวมุสลิมระหว่าง ๒ ประเทศนี้เป็นจำนวนมาก อีกทั้งก่อให้เกิดจลาจลระหว่างชาวฮินดูและชาวมุสลิมจนกระทั่งมีผู้เสียชีวิตไม่ต่ำกว่า ๑ ล้านคน มหาตมะ คานธีจึงได้ออกมาเรียกร่องให้การจลาจลยุติลง การกระทำของท่านสร้างความไม่พอใจให้กับชาวฮินดูหัวรุนแรงที่ต้องการให้ทำสงครามกับชาวมุสลิมเพื่อรวมดินแดนทั้งสองเป็นจักรวรรดิฮินดูและ

พิธีศพของมหาตมะ คานธี
ที่มา : <http://www.sarakadee.com/blog/oneton/?p=1225>

เห็นว่าคานธีอ่อนข้อให้ข้อเรียกร้องของชาวมุสลิมมากเกินไป จนกระทั่งในวันที่ ๓๐ มกราคม ค.ศ. ๑๙๔๘ ระหว่างที่มหาตมะ คานธีกำลังเดินไปเข้าพิธีสวดมนต์ในกรุงนิวเดลี มีชาวฮินดูหัวรุนแรงยิงท่านในระยะประชิดจนเสียชีวิต

ความขัดแย้งภายหลังจากได้รับเอกราชระหว่างอินเดียกับปากีสถานอีกประการหนึ่งคือ **ปัญหาดินแดนแคว้นจัมมูและแคชเมียร์** ต้นตอของปัญหา คือ แคว้นจัมมูและแคชเมียร์มีประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิม แต่มหाराชาผู้ปกครองแคว้นเป็นชาวฮินดู ทำให้เมื่ออินเดียและปากีสถานประกาศเอกราช มหาราชาจึงตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปอยู่กับประเทศใด ต่อมาในเดือนตุลาคม ค.ศ.๑๙๔๗ จึงตัดสินใจนำแคว้นจัมมูและแคชเมียร์เข้าร่วมกับอินเดีย โดยแลกกับความช่วยเหลือด้านกำลังพลและอาวุธจากอินเดียเพื่อต่อต้านกลุ่มที่นับถือศาสนาอิสลามที่พยายามจะรวมเข้ากับปากีสถาน ส่งผลทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างอินเดียกับปากีสถานจนกลายเป็นสงครามจำนวน ๓ ครั้ง คือ สงครามแคชเมียร์ครั้งที่ ๑ ในปี ค.ศ.๑๙๔๗-๑๙๔๙ สงครามแคชเมียร์ครั้งที่ ๒ ในปี ค.ศ.๑๙๖๕-๑๙๖๖ และสงครามคาร์กิล ในปี ค.ศ.๑๙๙๙

๒. การแบ่งประเทศปากีสถานและบังคลาเทศ

มีทรัพย์สินติดตัวมาอย่างเพียงพอ จึงทำให้กลายเป็นภาระของรัฐบาลใหม่ อีกทั้งชาวฮินดูที่อพยพออกจากปากีสถานนั้นล้วนเป็นความรู้และความสามารถในด้านต่างๆ ทำให้ในช่วงแรกรัฐบาลที่จัดตั้งใหม่นี้ขาดผู้มีความรู้และความสามารถ

๒) ปัญหาความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติ วัฒนธรรมและฐานะทางเศรษฐกิจ แม้ประชากรในประเทศปากีสถานทั้งสองดินแดนจะนับถือศาสนาอิสลามเหมือนกัน แต่ก็มีความแตกต่างทางเชื้อชาติวัฒนธรรมและฐานะทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ ดินแดนปากีสถานตะวันตก

ภายหลังจากการประกาศเอกราชของประเทศปากีสถาน ประเทศนี้ยังคงเผชิญปัญหาทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ดังนี้

๑) ปัญหาจากการโยกย้ายของประชากร เมื่อประเทศอินเดียและปากีสถานเป็นเอกราช ความระแวงสงสัยระหว่างชาวฮินดูกับชาวมุสลิมที่อยู่ในสองประเทศนี้ ส่งผลให้ชาวฮินดูที่อยู่ในประเทศปากีสถานอพยพมายังอินเดีย ส่วนชาวมุสลิมที่อยู่ในอินเดียก็อพยพมายังปากีสถาน ในส่วนชาวมุสลิมที่อพยพเข้ามาในปากีสถานนั้นไม่ได้

แผนที่ประเทศปากีสถานก่อน ค.ศ.๑๙๗๑ ที่มา <https://th.maps-pakistan.com/> ทางตะวันออกและตะวันตกปากีสถานแผนที่ ผู้มี

ประชากรเป็นชาวปัญจาบเป็นส่วนใหญ่ พูดภาษาอูรดู มีฐานะทางเศรษฐกิจและมีความรู้สูงกว่าชาวมุสลิมกลุ่มอื่น จึงได้เข้าครองตำแหน่งสำคัญในรัฐบาล ส่วนดินแดนปากีสถานตะวันออก ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวเบงกอล พูดภาษาเบงกาลี แม้จะเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศคือร้อยละ ๕๕ แต่ก็มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างต่ำ

ในช่วงแรกตั้งประเทศปากีสถานนั้น รัฐบาลกลางมีความพยายามที่จะสร้างความสามัคคีภายในชาติ แต่ด้วยความแตกต่างที่ได้กล่าวข้างต้น จึงทำให้ความเป็นเอกภาพที่เคยมีตั้งแต่ช่วงที่เป็นสันนิบาตมุสลิมค่อยๆ จางหายไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฝั่งปากีสถานตะวันออก ภายหลังจากมุฮัมมัด อาลี จินนาห์เสียชีวิตในปี ค.ศ. ๑๙๔๘ ความสามัคคีในหมู่ผู้นำค่อยๆ ลดลง แต่พรรคสันนิบาตมุสลิมก็ยังคงอำนาจได้อยู่จนกระทั่งในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ได้เริ่มมีพรรคฝ่ายค้านก่อกำเนิดขึ้นในฝั่งปากีสถานตะวันออก เช่น พรรคสันนิบาตอะวามิ ซึ่งในเวลาต่อมาได้เป็นผู้เรียกร้องการปกครองตนเองของปากีสถานตะวันออก

แม้ว่ารัฐบาลกลางของปากีสถานจะพยายามแก้ไขปัญหา โดยเฉพาะความเหลื่อมล้ำระหว่างดินแดนทั้งสอง แต่ในทัศนะของชาวปากีสถานตะวันออกนั้นมองว่า รัฐบาลกลางไม่ได้จริงจังมากพอในการแก้ปัญหา ทำให้ปัญหาความเหลื่อมล้ำยังคงอยู่และทวีความรุนแรงขึ้น จนกระทั่งในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ ชาวปากีสถานตะวันออกภายใต้การนำของเชก มุจิบูร์ ราห์มานได้ประกาศแยกตนเป็นเอกราชเป็น **ประเทศบังคลาเทศ** แต่กองทัพของรัฐบาลกลางได้จับเชก มุจิบูร์ ราห์มานในฐานะกบฏ ส่งผลให้เกิดการจลาจลในดินแดนปากีสถานตะวันออก ความตึงเครียดดังกล่าวทำให้อินเดียร่วมมือกับกองกำลังต่อสู้เพื่ออิสรภาพของบังคลาเทศกลายเป็นสงครามระหว่างอินเดียกับปากีสถานในช่วงเดือนธันวาคมปีนั้น ต่อมาได้มีการเจรจาสงบศึกและประธานาธิบดียาห์ยานของปากีสถานลาออก อาลี บุคโตได้ขึ้นเป็นประธานาธิบดีคนใหม่ของปากีสถาน บุคโตได้ปล่อยตัวเชก มุจิบูร์ ราห์มานกลับบังคลาเทศ และเชก มุจิบูร์ ราห์มานก็ได้ขึ้นเป็นผู้นำรัฐบาลคนแรกของประเทศเกิดใหม่นี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๗๒

๓. ภูมิภาคเอเชียใต้ในปัจจุบัน

จากประวัติศาสตร์ของภูมิภาคเอเชียใต้ที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่า ภูมิภาคเอเชียใต้เป็นภูมิภาคที่มีความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติ ศาสนา เศรษฐกิจและวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดเป็นความขัดแย้งในระดับประเทศดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ส่วนทางด้านเศรษฐกิจนั้น เนื่องจากภูมิภาคเอเชียใต้มีจำนวนประชากรที่มาก ในขณะที่การเข้าถึงทรัพยากรมีอย่างจำกัดและการพัฒนาที่ไม่ทั่วถึง ทำให้ภูมิภาคนี้ได้ชื่อว่ามีฐานะทางเศรษฐกิจยากจนที่สุดในโลก แต่ในขณะเดียวกัน ภูมิภาคเอเชียใต้โดยเฉพาะประเทศอินเดีย ก็มีการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะทางด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรม แต่ความเจริญดังกล่าวก็กระจุกตัวเฉพาะบริเวณเมืองใหญ่และกลุ่มนักธุรกิจจำนวนไม่มาก ส่วนทางด้านสังคม ปัจจุบันประชากรส่วนใหญ่แม้จะ

ได้รับวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาตั้งแต่ในช่วงที่อังกฤษเข้ามาปกครอง แต่ก็มีความคิดอนุรักษ์นิยม และยังยึดมั่นในหลักคำสอนทางศาสนา ทำให้วิถีชีวิตส่วนใหญ่ยังอยู่ในชนบท และไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร